

Saa vidt jeg ved, have alle Talerne baade i Gaar og i Dag — eller dog maaske ikke den første i Dag, men den sidste — talt Lovord om Ministeriet. Der er maaske lidt mere Grund til det i Aar end i Fjor, idet vi have set lidt mere af Ministeriets Handlinger. I Fjor havde vi ikke andet at holde os til end de gode Løfter. Nu har jeg allerede i Fjor sagt, at det var bedre at se Handlingerne, før man roste, end at give Ros alene for Løfterne. Men Handlingerne have nu vist sig derved, at et Aars Arbejde ligger for os, og jeg tænker alligevel, at det Indtryk, de fleste have faaet, vist ikke blot blandt Ministeriets Venner, men ogsaa blandt dets Modstandere, er dette, at vi have faaet et Ministerium, der nok kan administrere, nok kan holde Statens Tøjler, nok kan holde Statsskuden paa ret Køl. Men fra den Betragtning er der et stort Spring til den Yderlighed, som somme synes at ville gaa til, at det skulde være et aldeles ufejlbarligt Ministerium. Nogle have faaet den Opfattelse, at naar blot Ministrene høre til den toneangivende Gruppe, maa alt, hvad der fremkommer fra dem, være det rette og rigtige, som der ikke maa røres ved. Jeg mindes saaledes, at jeg en Gang i en Samtale med en Mand kom med den Bemærkning, at vi først skulde se Ministeriets Arbejde, og han svarede da: Ministeriet er jo af vore egne. Ja, det ser jeg meget godt, men vore egne ere ikke ufejlfarlige, og fordi en Mand kommer op paa en Ministertaburet, bliver han hverken en Gud eller en Halvgud, der maa kunne findes Fejl i hans Arbejde alligevel, og jeg tror ikke, at Ministeriet selv er tjent med, at den Opfattelse kommer til at gøre sig gældende, at alt, hvad Ministeriet forelægger, er, som det skal være, og at der er intet deri at rette eller ændre. Det glæder mig, at Folketingets store Flertal i Fjor viste, at de ikke tog Ministeriets Arbejde paa den Maade, de rettede paa mange Ting, og jeg kan gerne tilføje, maaske endog paa Ting, som det ikke havde været nødvendigt at rette paa. Jeg tror for øvrigt ogsaa, at Rigsdagens store Flertal kan tage fejl, men det viste sig, som sagt, at ikke alle saaledes havde blind og ubetinget Tillid til Ministeriet. Det er noget, der følger ganske af sig selv, at naar et Partis ledende Mænd blive sat til Roret, saa maa det Parti have Tillid til disse Mænd og vise denne Tillid, og at de derfor i det store og hele maa kunne give Ministeriets Handlinger sin Tilslutning, men derfra og til at sige ja og Amen

til alt muligt, er dog for langt et Spring, og jeg ønsker at konstatere, at jeg hører ikke til dem, der blindt ville følge Ministeriet i Tykt og Tyndt, men at jeg vil se paa Sagerne og give min Tilslutning til det, der er godt og rigtigt, og rette paa det, som mulig kunde være mindre godt. Men deraf følger jo ingenlunde, at det bliver store Ting, der skal rettes paa, thi i det store og hele skal det nok vise sig, at hvad et Ministerium som dette møder op med, er det, som er Flertallets og det store Flertal i Befolkningens Villie.

Efter disse almindelige Bemærkninger har jeg kun tre lokale Spørgsmaal at omtale. Det første gælder den højtærede Landbrugsminister. I hvert Fald en Del af de nordjydske Rigsdagsmænd ville have lagt Mærke til en Del Skrivelser i Aalborg-bladene om de ret uheldige Forhold paa Grevskabet Lindenberg. Der har været skrevet en hel Del om, at Lensgreven, der foruden at eje denne Ejendom i Danmark tillige er tysk Ejendomsbesidder, er en vældig Nimrod, der synes at kunne ofre alt for sine Dyr, men kun lidt for Befolkningen. Hvor meget sandt der er i denne Anskuelse, skal jeg lade være usagt, men i hvert Fald er det en Kendsgerning, som jeg maa fremdrage her, at denne Lensgreve synes næsten at ville affolke hele Sognet. Det har været antydet i Bladene, at der foregaar Lovovertrædelser, men det staar mig dog klart, at saaledes er det vistnok ikke. I Henhold til bestaaende Love, Loven af 19. Februar 1861 og 9. Marts 1872 er han vistnok i sin lovlige Ret, naar han inddrager og nedlægger store Arealer af Fæstegods, men det staar alligevel for mig saaledes, at man, den Gang man gav disse Love, neppe har tænkt, at de skulde kunne faa saa skæbnesvangre Følger; som de nu synes at skulle faa her. Man har rimeligvis den Gang tænkt, at der skulde kunne inddrages Fæstejord hist og her, snart et Sted paa Godset, snart paa et andet, men nu synes denne Lensgreve imidlertid at have fæstet sig paa et eneste Punkt, nemlig Als Sogn, idet han inddrager alt muligt der, efterhaanden som han sælger bort paa andre fjerntliggende Egne. Følgen er bleven, at den nordlige Del af Als Sogn er omtrent affolket, hele Byer ere nedlagte, og der ere ingen Børn til at gaa i Skolerne. De store Arealer, der ere inddragne, ere dels blevne underlagte hans Skove, dels ligge de, tror jeg, hen til ingen Verdens Nytte og overgros med Lyng, og dels er der oprettet enkelte større Herregaarde. Jeg erkender, at Lo-